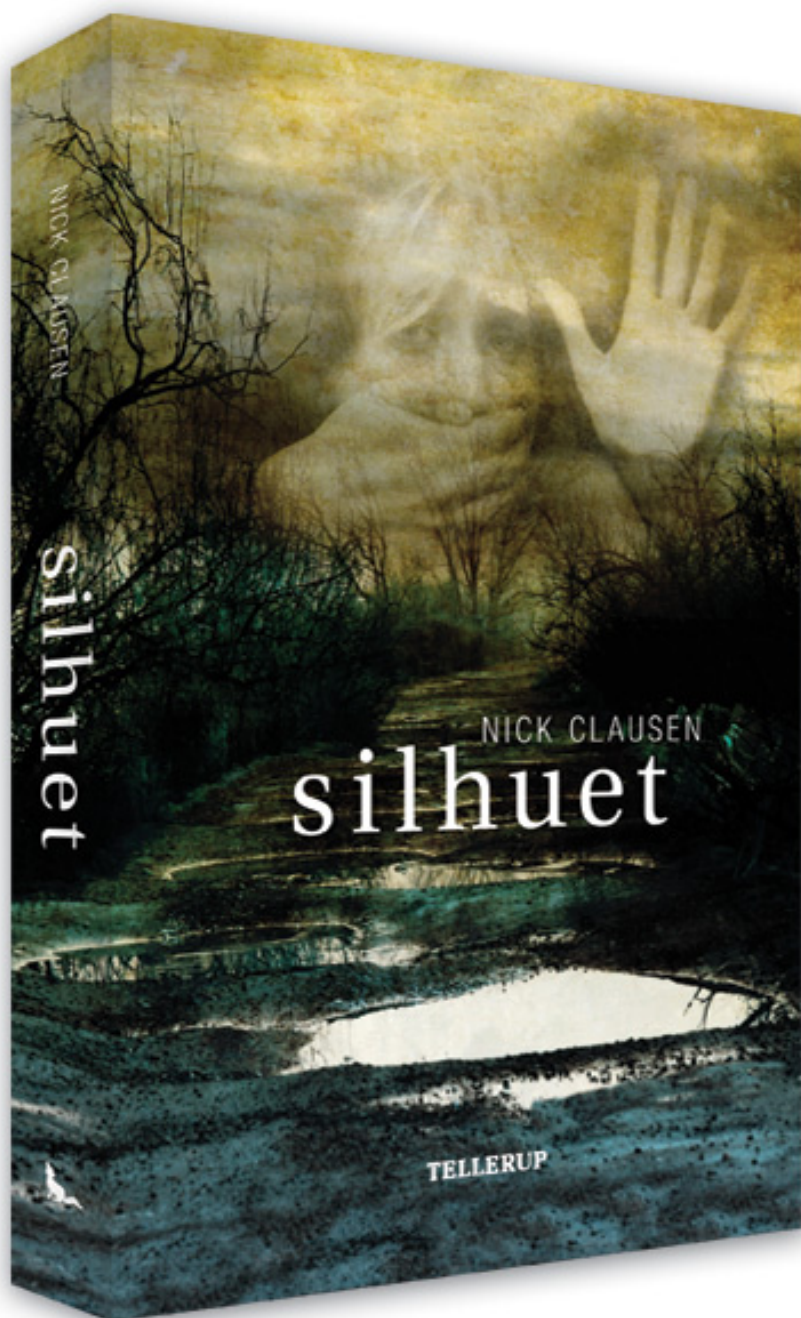

LÆS STARTEN AF ...

NICK CLAUSEN

silhuet

onsdag
den 28. august

1

Puntoen besteg fortovskanten med en let vuggen og rullede ind i indkørslen. I carporten holdt farens enorme, tykke metalmonster. Varevognen var et levn fra hans tid som selvstændig, og den sorte, polerede lak lynede imod den nedgående sol og afslørede hvor meget fritid den gamle støder havde fået siden efterlønnen i foråret.

Lea trillede Fiaten hen langs husets gavl, gjorde holdt, drejede nøglen og trak håndbremsen. Motorens dæmpede brummen blev tavs. Hun sad et øjeblik og lyttede til afstens stilhed; havde helt glemt hvor tyst forstaden var. Gennem soltaget hørte hun en fugl kvitre fra et hustag og et sted længere væk lyden af et barn der grinede.

Et kort øjeblik forestillede hun sig at latteren bare var noget hun bildte sig ind. At der slet ikke var noget barn. Så rystede hun på hovedet og løsenede selen. Ernst havde gentagne gange fortalt hende at nøglen til at undgå de ubehagelige situationer var at undgå de ubehagelige tanker. På den måde kunne hun tage eventuelle anfald i opløbet, simpelthen ved at lede sine tanker hen på noget positivt. »At tænke sig ud af det,« som psykiateren sagde. Og det havde virket. I hvert fald næsten et par uger nu. Selvfølgelig havde medicinen også sin del af æren.

Lea åbnede bildøren, tog håndtasken med og trådte ud. Duften af græs og syrener, frihed og nostalgi ramte hendes næse. Sommeren havde været gavmild varm, og den blide brise som purrede op i Leas lyse hår var stadig lun. Små totter af ukrudt og græs stak op imellem indkørselens fliser,

og græsplænen i forhaven trængte til at blive slået. Havearbejde var ikke farens stærke side. Især ikke efter at ryggen havde fået sin tredje prolaps og samtidig sendt ham ud af arbejdsmarkedet.

Hun bankede to gange af ren høflighed før hun åbnede hoveddøren og trådte ind i entreen. En lidt tung atmosfære mødte hende. Allerede her blev det afsløret at *hus*-arbejde heller ikke var gamle hr. Kristensens stærke side. Klinkegulvet var både nyt, moderne og usædvanligt pænt udført; et faktum som Lea ifølge faren ikke kunne sætte fuld pris på – det var jo trods alt ikke *hende* der havde et helt livs erfaring inden for faget – men snavs, skidt og et rod af fodtøj og gamle aviser tog æren fra gulvet.

Lea trådte ballerinaerne af, lagde tasken på kommoden og åbnede ind til køkkenet. Hendes næse fortalte hende hurtigt hvad faren havde fået til aftensmad, for lugten hang stadig i luften, og gryderne stod endnu på komfuret. Stegt flæsk med persillesovs, en af farens absolutte favoritter.

Opvask fra de sidste par dage flød på køkkenbordet og i vasken. Hun tog sig selv i at lade øjnene løbe igennem rodet efter eventuelle tomme flasker. Fire specialøl og en rødvin. Det var ikke slemt.

„Hallo?“ kaldte hun og trådte ind på parketgulvet. „Er hr. Kristensen hjemme?“

Hun kastede et hurtigt blik ud i gangen da der kom en lyd fra stuen. Døren stod på klem, og hun skubbede den op. Den betragtelige opholdsstue husede et spisebord til tolv som kun blev brugt når familien kom på besøg, en stor

reol, et bornholmerur som tikkede dovent, og det smukke, italienske piano som Lea havde lært sine første spæde akkorder på for så mange år siden at det virkede som et tidligere liv. Den tredjedel af stuen som vendte ud imod terrassen og baghaven havde gulvtæppe og var domineret af sofagruppen som var arrangeret foran pejsen. I lænestolen sad faren med tilbagelænet nakke. Læsebrillerne hvilede på næsen og i hans skød lå avisen. Den store mand snorkede tungt.

Lea trak døren til. Hun gik over og åbnede køkkenvinduet for at lukke noget af den friske aftenluft ind. Så gik hun i gang med opvasken.

2

„Møller kom over og gav en hånd med at få fældet og afgrenet den gamle pil,“ fortalte faren og gjorde et kast med hovedet mod haven bag dem. „Vi har knoklet med at kløve det meste af dagen.“

Lea vendte sig i havestolen og blev først nu klar over at den store hængepil som plejede at trone bagerst i haven var forsvundet. I stedet kunne hun skimte en betragtelig dyng brændestykker, et mindre bjerg af pilegrene og lyst savsmuld som var spredt ud over græsplænen.

En svale susede pippende hen over hovederne på dem. Tusmørket var ikke mange minutter væk nu, og temperaturen var begyndt at dale for natten. Lea trak cardiganen lidt sammen om halsen.

„Det var pokkers lummert, og du ved jo hvordan den

gamle gut gerne vil have sig en kold bajer,“ smilede faren, og Lea opfangede det næsten umærkelige anstrøg af dårlig samvittighed. „Så vi snuppede et par stykker. Men vi arbejdede stort set også indtil min ryg ikke kunne mere. Det er hårdt at arbejde med brænde. Du ved jo hvad man siger ... det giver varmen to gange!“

Faren klukkede, og Lea vidste ubevidst at han forsøgte at undskylde to ting på samme tid: de fire øl som hun havde fundet i køkkenet, og som faren utvivlsomt ville have stillet til side inden hun var kommet, hvis han ikke var faldet i søvn, og det at han sov da hun dukkede op. Hun vidste hvor flov han var over at blive taget i at sove til middag, så hun havde ladet som ingenting da han var kommet luskende ud i køkkenet netop som hun var blevet færdig med at rense ovnen. At snuppe en lur kunne hun nemt tilgive ham. Sprutten var et mere ømtåleligt emne, som hele familien foretrak ikke at tale om. Det vil sige ... hele familien på nær én.

„Jeg troede da du var glad for den gamle pil,“ sagde hun for at skifte emne.

„Jah,“ trak faren på det. „Jeg tror nu mere det var din mor der var begejstret for den. Det var for hendes skyld jeg ikke har fældet den for længst. Den kvalte et stort stykke af græsset med alle de forbistrede blade, og jeg er træt af at skulle rive dem sammen.“

Lea mindedes ikke mange gange hvor faren selv havde revet pilebladene sammen. Det plejede at være hende der ordnede det når hun kom forbi.

Faren nippede af whiskyen og kiggede ned i glasset på

den rødbrune væske. Af en eller anden grund havde hun altid hadet når han drak sig fuld. Det var som om hun slet ikke kunne kende ham. Heldigvis blev han sjældent mere end snalret.

„Jeg talte i øvrigt med din mor i forgårs. Hun fortalte at du er begyndt at gå til psykolog.“

„Det er en psykiater,“ rettede Lea. Hun brød sig egentlig ikke om at skulle tale om det, men faren var nok den eneste hun ikke følte sig direkte forlegen overfor. „Han siger det gerne skal være tre gange om ugen, og det er snart to uger siden jeg startede.“

Hun behøvede ikke at uddybe at det var umiddelbart efter episoden med Irene.

„Ja, der kan du bare se hvor sjældent jeg ser dig,“ smilede faren. „Du forsømmer din gamle far.“

„Jeg har jo nok at se til. Og jeg er sikker på at hr. Kristensen godt kan undvære sin ældste datter et par uger.“

„Jeg *kan* godt, men jeg *vil* nødig. Jeg synes jeg ser mere til Irene, selvom hun er flyttet til Sorø til ham der ... tømreren ...“

„Jack,“ hjalp Lea. „Jeg håber ikke du også er ved at blive dement.“

„Dement, døv, tyndhåret. Jeg har snart hele pakken.“ Han holdt en kort pause og spurgte så: „Kan han fortælle dig noget som du ikke vidste i forvejen?“

Lea tog colaen og skænkede lidt mere op i glasset. Faren havde tilbudt hende en øl, og normalt ville hun have sagt ja, men alkohol var bandlyst. Ikke så meget på grund af

medicinen, men mere fordi hun ikke turde tænke på hvad der kunne ske hvis hun blev fuld.

„Han giver mig mange gode råd. Små tricks til at tænke anderledes. Men for det meste vil han bare have mig til at fortælle om alting. Min hverdag, mine tidligere kærester, jeres skilsmisse og den slags.“

Faren nikkede langsomt, som om det var præcis dét han havde ventet at høre, selvom han aldrig i sit liv kunne finde på at sætte sine fødder i en psykiaters konsultation. Hans livs største krise havde været efterspillet af bruddet med moren, og dét havde han klaret med scotch og øl.

„Giver han dig lykkepiller?“

„Nej. Jeg får noget stærkere. Zyprexa, hedder det.“

„Og det skal du sikkert selv betale for?“

Hun sippede en tår, stillede glasset og trak fødderne op under sig. „Selvfølgelig. Sygesikringen dækker ikke den slags.“

„Jeg skal nok betale fra nu af,“ sagde faren i et afsluttende tonefald, som om det allerede var afgjort.

„Nej, lad nu være,“ bad Lea. „Jeg klarer mig, far.“

Det var sjældent hun kaldte ham dét. Det var faktisk kun når de berørte alvorlige emner. Som penge.

„Med den nye bil?“ spurgte han. „Og nu hvor du er kommet på deltid på arbejdet?“

„Jeg får stadig næsten fuld løn, takket være fagforeningen.“

„Det er da det mindste jeg kan gøre. Der er ingen grund til at du kommer til at sidde for hårdt i det allerede i din

unge alder. Desuden er det vel min skyld at du ser ham. Jeg skulle have gjort et bedre arbejde med at opfostre dig.“ Det sidste sagde han med et smil.

„Det har ikke noget med dig at gøre, og det ved du godt.“

Faren nikkede igen langsomt, og hun fornemmede en tristhed i hans øjne som var meget dyb. Hun var ikke i tvivl om at han elskede hende uforbeholdent. Men han kom fra en familie og en tid hvor man klarede sine problemer selv og uden at tale om dem. Leas situation gjorde ham ikke ligefrem glad eller stolt, selvom han aldrig ville indrømme eller vise det.

Der blev et øjeblik stilhed imellem dem. Lea var ikke meget for tanken om at lade faren hjælpe hende økonomisk. Hun ville gerne klare sig selv og være uafhængig. Men sandheden var at psykiaterbesøgene trak voldsomt i budgettet, og hvis hun skulle fortsætte som Ernst foreslog i mindst et par måneder endnu, kunne hun virkelig godt bruge en håndsækning.

3

Det var længe siden at Lea havde sovet i et værelse med persiener. Hendes lejlighed havde kun gardiner.

Lyset fra den nærmeste lygtepæl faldt ind i gæsteværelset i tynde revner. Det havde været Irenes værelse for tre år siden. Lea havde haft værelset som faren nu havde lavet om til et minibibliotek.

NICK CLAUSEN

silhuet

Det gjorde hende altid en anelse urolig at skulle sove andre steder. Også selvom hun havde overnattet i dette hus flere gange end noget andet sted. Hun lå på ryggen og lyttede til de manglende lyde af trafik, festglade teenagere og underboens musik. Her var så stille at hun mente at kunne høre farens snorken fra soveværelset, på trods af at det befandt sig i den anden ende af huset.

En dæmpet smerte simrede i håndleddene. Nu kom regningen for hovedrengøringen af køkkenet. Mærkeligt nok gjorde det aldrig ondt imens hun arbejdede. Altid først bagefter, når hun slappede af i håndleddene. Efter to år havde hun næsten vænnet sig til smerten fra betændelsen, og hun vidste af erfaring at det bedste hun kunne gøre nu var at holde dem helt i ro. Måske ville det ikke være så slemt i morgen tidlig.

En hul, hviskende lyd fik hende til at åbne øjnene og stirre ud i mørket. Hendes puls arbejdede sig lidt op i tempo. Hun holdt vejret og lyttede. Nu var lyden forsvundet igen. Havde det været en stemme?

Efter flere lange sekunder kom lyden igen, og denne gang kunne hun høre at det bare var vinden der strøg forbi vinduet. Hun sukkede lettet. Hun troede ellers hun kendte alle husets lyde, men måske var der dukket nye op siden hun var flyttet herfra.